

Appel iværksat den 5. januar 2018 af Marine Harvest ASA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 26. oktober 2017 i sag T-704/14, Marine Harvest ASA mod Europa-Kommissionen

(Sag C-10/18 P)

(2018/C 142/30)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Marine Harvest ASA (ved R. Subiotto, QC)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom ophæves helt eller delvist.
- Kommissionens afgørelse af 23. juli 2014 annulleres, eller subsidiært annulleres de bøder, som appellanten er blevet pålagt i medfør af afgørelsen, eller mere subsidiært nedsættes de bøder, som appellanten er blevet pålagt i medfør af afgørelsen, betydeligt.
- Kommissionen tilpligtes at betale appellantens sagsomkostninger og øvrige omkostninger såvel i appelsagen som i sagen for Retten.
- Om nødvendigt hjemvises sagen til Retten til fornyet behandling i overensstemmelse med Domstolens dom.
- Domstolen træffer enhver anden foranstaltning, som den måtte finde passende.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat to anbringender.

1. Appellanten har med sit første anbringende gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at undlade at anvende artikel 7, stk. 2, i forordning (EF) nr. 139/2004 ⁽¹⁾ (»EU-fusionsforordningen«) i denne sag.
 - a. For det første begik Retten en retlig fejl ved fortolkningen af begrebet »en enkelt fusion«, navnlig ved at afvise at anvende 20. betragtning til EU-fusionsforordningen som grundlag for at fortolke EU-lovgivers hensigt om at behandle alle transaktioner, der »er sammenkædet ved en betingelse«, som »én og samme fusion«.
 - b. For det andet begik Retten en retlig fejl ved fortolkningen af formålet med EU-fusionsforordningens artikel 7, stk. 2.
2. Appellanten har med sit andet anbringende gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved at pålægge to bøder for den samme adfærd.
 - a. Der skete ved dommen en tilsidesættelse af princippet *ne bis in idem* ved, at Marine Harvest blev pålagt to bøder for at købe retten til Jerzy Maleks aktiepost på 48,5%: Først 10 mio. EUR på grundlag af EU-fusionsforordningens artikel 14, stk. 2, litra a), for angiveligt at gennemføre fusionen inden anmeldelse (angivelig overtrædelse af EU-fusionsforordningens artikel 4, stk. 1), og yderligere 10 mio. EUR på grundlag af EU-fusionsforordningens artikel 14, stk. 2, litra b), for angiveligt at gennemføre fusionen inden dens godkendelse (angivelig overtrædelse af EU-fusionsforordningens artikel 7, stk. 1).

- b. Subsidiært skete der ved dommen en tilsidesættelse af princippet om fradrag i straf, eftersom der ikke blev taget hensyn til den første sanktion ved fastsættelsen af den anden sanktion.
- c. Mere subsidiært blev der ved dommen begået en retlig fejl ved, at princippet om sammenstød af overtrædelser ikke blev anvendt: Den angivelige overtrædelse af anmeldelsespligten i EU-fusionsforordningens artikel 4, stk. 1, var den mest specifikke overtrædelse og indbefattede derfor den angivelige overtrædelse af status quo-forpligtelsen i EU-fusionsforordningens artikel 7, stk. 1, som var den mest generelle overtrædelse.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20.1.2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«) (EUT 2004, L 24, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
(Ungarn) den 8. januar 2018 — Sole-Mizo Zrt. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli
Igazgatósága**

(Sag C-13/18)

(2018/C 142/31)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Szegedi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Sole-Mizo Zrt.

Sagsøgt: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en medlemsstats praksis — hvorefter der i forbindelse med en undersøgelse af de relevante bestemmelser om morarenter tages udgangspunkt i en antagelse om, at den nationale afgiftsmyndighed ikke har begået en overtrædelse (undladelse), dvs. at den ikke har misligholdt betalingen af den ikke-refunderbare merværdiafgift (herefter »moms«) [...] på de afgiftspligtiges ubetalte køb, fordi den nationale lovgivning, der var i strid med fællesskabsretten, var gældende på tidspunktet for den nationale afgiftsmyndigheds afgørelse, og Domstolen først efterfølgende konstaterede, at det deri fastlagte krav ikke var i overensstemmelse med fællesskabsretten — forenelig med fællesskabsrettens bestemmelser, bestemmelserne i Rådets direktiv 2006/112/EF ⁽¹⁾ af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (herefter »momsdirektivet«) (navnlig direktivets artikel 183) og med effektivitetsprincippet, princippet om direkte virkning og ækvivalensprincippet?
- 2) Er en medlemsstats praksis, hvorefter der i forbindelse med en undersøgelse af de relevante bestemmelser om morarenter sondres mellem, hvorvidt den nationale afgiftsmyndighed ikke tilbagebetalte afgiften under overholdelse af de på daværende tidspunkt gældende nationale bestemmelser — som i øvrigt var i strid med fællesskabsretten — eller om den gjorde dette under tilsidesættelse af disse bestemmelser, og som — for så vidt angår de påløbne renter på den moms, hvis tilbagebetaling ikke kunne søges inden for en rimelig frist som følge af et krav i den nationale ret, som Domstolen havde erklæret uforeneligt med EU-retten — fastlægger to adskilte perioder, i overensstemmelse med fællesskabsretten, navnlig momsdirektivets bestemmelser (navnlig artikel 183) og ækvivalensprincippet, effektivitetsprincippet og proportionalitetsprincippet, således at

— de afgiftspligtige i den første periode kun har ret til at opkræve morarenter svarende til centralbankens basisrente, i betragtning af at den ungarske lovgivning, der var i strid med fællesskabsretten, stadig var gældende på daværende tidspunkt, og de ungarske afgiftsmyndigheder derfor ikke handlede ulovligt ved ikke at give tilladelse til inden for en rimelig frist at betale den moms, der fremgik af fakturaerne, hvorimod